

paa at ville omtale, men ganske vist ud fra et helt andet Synspunkt. Der staar i § 51, at Landlov maa ikke nægtes en Sømmand i hans Fritid. Vi har ønsket, og det er fremført i Folketinget, at en Sømmand skal have Landlov i sin Fritid. Hvorfor skal der saa staa, at Landlov ikke maa nægtes en Sømmand i hans Fritid? Naturligvis ud fra den Betragtning, at han skal bede om at faa den, bede om at faa Lov til at nyde sin Fritid ved at gaa i Land. Saa staar der ganske vist, at der ikke kan nægtes ham Landlov i hans Fritid. Der er naturligvis visse Regler, som skal iagttages, det er der jo altid, og navnlig er der det til Søs, men naar man har faste Regler at gaa efter — og Ministeriet vil jo sikkert udstede saadanne Regler —, forekommer det mig, at de maa gaa ud paa, at en Sømmand skal have Lov til at nyde sin Fritid som alle andre; thi hvad betyder Fritid, hvad mener man med Fritid? Man mener naturligvis, at i sin Fritid har man sin Frihed. Men det siger Lovforslaget ikke, man skal bede om at faa Lov til at nyde denne Frihed i sin Fritid, og det forekommer mig ganske unødvendigt.

I § 52 er der en Bestemmelse, som jeg synes er nedværdigende for Sømændene, unødvendigt nedværdigende. Hvis en Sømmand er i Land, kan Føreren, hvis han ikke kan faa ham til at komme frivilligt, lade ham bringe om Bord ved Politiets Hjælp; og det er vel nødvendigt. Men saa staar der i Slutningen af Paragraffen, at han ogsaa kan gøre det, hvis Sømanden er beruset. Hvorfor skal vi have denne Særbestemmelse for Sømænd? Naar der staar, at Skibsføreren kan lade ham bringe om Bord ved Politiets Hjælp i al Almindelighed, hvorfor skal der saa ogsaa staa, naar han er beruset? Det forekommer mig, at det er unødvendigt saarende for Sømændene. Jeg betragter Sømændene som mindst lige saa gode Samfundsborgere som alle andre, og denne unødvendigt saarende Bestemmelse maa jeg meget ønske at faa fjernet.

I § 56 staar der endvidere, at paa Søn- og Helligdage maa der ikke paalægges Mandskabet Arbejde, som kan opsættes. Men hvad er Arbejde, som kan opsættes? Derom kan der naturligvis være delte Meninger, og det forekommer mig derfor, at der her maa opstilles ganske bestemte Regler, som vanskeligt kan omgaas og misforstaas. Jeg har hørt, at der i det høje Folketing og ude i Landet, hvor denne Sag har været drøftet, er nævnt, at f. Eks. det at

slaa et Sejl under, lappe et Sejl eller splejse Tovværk hører til de nødvendige Ting, en Sømmand ikke kan nægte at udføre paa en Helligdag. Jeg maa sige, at jeg kan ikke forstaa dette. Dersom Skibet er til Søs og et Sejl bliver revet fra, saa er det en given Sag, at det skal repareres snarest muligt, og saa er Sømanden lige saa interesseret som Føreren i, at den Skade, som er sket paa Grund af Stormen, bliver udbedret hurtigst muligt. Storme indtræffer som bekendt lige saa godt paa Helligdage som paa Søndage; derfor kan der naturligvis ikke være Tale om, at Sømanden i saadanne Tilfælde ikke vil gøre sin Pligt og være med til at udbedre den skete Skade hurtigst muligt. Men naar Skibet ligger ved Land, hvad er saa nødvendigt Arbejde, som ikke kan udsættes? Man skulde mene, at det var meget vanskeligt derunder at indbefatte de Ting, jeg her har nævnt. Jeg skal nævne en anden Ting. Et Skib ligger i en Havn og er færdigt med at losse og har f. Eks. haft en smudsig Ladning, lad os sige Kul, om Bord. Man bliver færdig med at losse Lørdag Aften. Skal Sømanden saa være pligtig til at deltage i en Hovedrengøring om Søndagen, eller skal man foreløbig tage en mindre, lettere Rengøring og vente med Hovedrengøringen til Søndagene? Der maa absolut, synes jeg, udfærdiges Regler, som siger bestemt, hvad Sømanden er pligtig til i disse Henseender, og jeg vil henstille til den højtærede Handelsminister, at disse Regler bliver saa meget i Sømændens Favør som vel muligt, for Sømændens Fritid er stærkt beskaaret paa Grund af Karakteren af hans Arbejde.

I § 26 bestemmes, at Føreren skal afholde Forhør i Overværelse af to Bidsidere, og disse skal han selv udvælge. Dette forekommer mig absolut forkert. Det bør her være som i alle andre Forhold, at den anklagede og Anklageren har Ret til hver for sig at udvælge sin Bidsidder. Jeg vilde egentlig helst have haft, hvor det kunde lade sig gøre — og det kan det for de større Skibes Vedkommende —, at man fastslog, at naar Føreren var Anklager, skulde han ikke samtidig kunne være Dommer. Det synes mig at være en noget for udstrakt Ret at give en Mand, at han kan være baade Anklager og Dommer. Men jeg indrømmer, at med Hensyn til Søfart og Søliv maa der tages andre Hensyn end paa Landjorden, og at i visse Forhold det Krav, jeg egentlig ønskede gennemført, vilde være urimeligt. Men paa større Skibe er der